

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste iesniedza 2004. gada 9. jūnijā

(Lieta T-215/04)

(2004/C 217/51)

(Tiesvedības valoda: angļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 9. jūnijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, kuru pārstāv M. Bethell, pārstāvis, kam palīdz D. Anderson QC un H. Davies, Barrister, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu pilnībā;
- piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt prasītāja izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs apstrīd Komisijas 2004. gada 30. marta lēmumu par atbalsta projektu, ko Apvienotā Karaliste paredz ieviest attiecībā uz Gibraltāra valdības Korporatīvo nodokļu reformu⁽¹⁾. Savā lēmumā Komisija konstatē, ka ierosinātā nodokļu reforma satur valsts atbalstu, kas nav saderīgs ar kopējo tirgu.

Prasītājs pamato savu prasību vispirms ar to, ka Komisijas secinājumi par reģionālo selektivitāti satur kļūdainas ziņas par faktiem un neatbilst likumam.

Prasītājs norāda, ka Gibraltārs, kas ir kolonija, kuras valdību Apvienotai Karalistei ir pienākums veidot, ievērojot ANO statūtus, saskaņā ar valsts iekšējām, starptautiskajām un Kopienu tiesībām neveido Apvienotās Karalistes daļu. Turklāt prasītājs norāda, ka Gibraltārs atšķiras no Apvienotās Karalistes ar to, ka nesaņem no pēdējās ne subsīdijas, ne finansējumu. Prasītājs tāpat atzīst, ka Apvienotās Karalistes un Gibraltāra nodokļu sistēmas ir pilnībā nodalītas un nesaistītas, un reformas ierosinājumi nesatur Apvienotajā Karalistē piemērojamās nodokļu sistēmas nodokļu samazināšanu. Komisijas pieeja, kā norāda prasītājs, tāpat pārkāpj vienlīdzīgas attieksmes principu, jo par valsts atbalstu nevar uzskatīt tādus pasākumus, ko piemēro vienlīdzīgi attīstītiem reģioniem, bet gan tādus pasākumus, ko piemēro atbalstāmajam reģionam.

Prasītājs iebilst, ka Komisijas secinājumi par materiālo selektivitāti ir juridiski kļūdaini un nepietiekami motivēti.

Nobeigumā prasītājs dara zināmu, ka Komisija ir pārkāpusi prasītāja tiesības tikt uzklausi, jo pamatojot savu lēmumu ar

EKL 88. panta 2. punktā minēto procedūru, tā nav ņēmusi vērā atsevišķus jautājumus.

⁽¹⁾ Valsts atbalsts C 66/2002 – Gibraltāra valdības korporatīvo nodokļu reforma

Prasība pret Eiropas Kopienas Komisiju, ko Eiropas Vides Birojs un Stichting Natuur en Milieu iesniedza 2004. gada 9. jūnijā

(Lieta T-236/04)

(2004/C 217/52)

(Tiesvedības valoda: angļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 9. jūnijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienas Komisiju, ko cēla Eiropas Vides Birojs, Brisele (Beļģija), un Stichting Natuur en Milieu, Utrehta (Nīderlande), kurus pārstāv advokāti P. van den Biesen un B. Arents.

Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- daļēji atcelt Komisijas lēmumu 2004/248/EK⁽¹⁾ attiecībā uz 2. panta 3. punktu un 3. panta (b) apakšpunktu;
- piespriest Eiropas Kopienas Komisijai atlīdzināt tiesvedības izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija apstrīdētajā lēmumā nolēma atstāt Direktīvas 91/414⁽²⁾ I pielikumu negrozītu, neiekļaujot "atrazīnu" I pielikumā esošajā aktīvo vielu sarakstā. Direktīvas 91/414 4. pants nosaka, ka dalībvalstis var piešķirt atļaujas tikai augu aizsardzības līdzekļiem, kuri satur I pielikuma sarakstā ietvertās vielas. Atsakoties ietvert atrazīnu I pielikumā, Komisija nolēma turpmāk neatļaut izmantot augu aizsardzības līdzekļus, kuri satur šo vielu.

Prasītāji apstrīd nevis šo lēmuma daļu, bet gan noteiktus pārejas noteikumus, kas atļauj ierobežotā veidā izmantot līdzekļus, kas satur atrazīnu, līdz 2007. gada 30. jūnijam, ja tiek nodrošināti apstākļi riska samazināšanai. Komisija sava lēmuma preambulā attaisnoja šos pārejas noteikumus ar to, ka pašreiz trūkst efektīvas alternatīvas un ka nepieciešams laiks tās attīstībai.

Savas prasības atbalstam prasītāji atsauca uz to, ka apstrīdētie noteikumi pārkāpj Direktīvu 91/414. Šīs Direktīvas 8. pants nosaka, ka dalībvalstis 12 gadu laikā var turpināt piešķirt atļaujas vielām, kas pēc Direktīvas izsludināšanas ir bijušas tirgū jau divus gadus. Atrazīns pieder pie šādām vielām. Tomēr, ja tai pat laikā šādas vielas netiek iekļautas I pielikumā, tad, pēc prasītāju domām, Direktīva 91/414 nesatur tiesisku pamatu, lai turpinātu piešķirt atļaujas atrazīnam pēc 12 gadu pārejas perioda beigām. Tādējādi prasītāji apgalvo, ka ar apstrīdēto noteikumu palīdzību Komisija ir radījusi jaunu pamatu ilgstošai atrazīna atļauju piešķiršanas sistēmai, neskatoties uz to, ka tai nebija šādu pilnvaru saskaņā ar Direktīvu 91/414.

Prasītāji arī apgalvo, ka Komisija pārkāpa Direktīvu 92/43⁽³⁾, neiekļaujot apstrīdētajā lēmumā turpmākos ierobežojumus attiecībā uz īpaši aizsargājamajām dabas teritorijām, precīzāk, Natura 2000 tīklu, atbilstoši Direktīvas 92/43 3. pantam.

(¹) OV L 78, 16.3.2004., 53. lpp.

(²) Padomes 1991. gada 15. jūlija Direktīva 91/414/EEK par augu aizsardzības līdzekļu laišanu tirgū, OV L 230, 19.8.1991., 1. - 32. lpp.

(³) Padomes 1992. gada 21. maija Direktīva 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību, OV L 206, 22.7.1992., 7. - 50. lpp.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko 2004. gada 11. jūnijā iesniedza Itālijas Republika

(Lieta T-239/04)

(2004/C 217/53)

(Tiesvedības valoda: itāļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 11. jūnijā ir iesniegta izskatīšanai prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko ir cēlusi Itālijas Republika, kuru pārstāv Danilo Del Gaizo, avvocato dello Stato.

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- pasludināt apstrīdēto lēmumu par spēkā neesošu;
- piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasība ir vēsta pret 2004. gada 30. marta lēmumu C (2004)930 fin, procesā C62/2003 (ex NN 7/2003), ar ko ir pasludināts par nesaderīgu ar kopējo tirgu valsts atbalsts nodarbinātības jomā steidzamu pasākumu veidā, ko Itālija ir veikusi pamatojoties uz 2003. gada 14. februāra Decreto-legge, kas ir apstiprināts 2003. gada 17. aprīlī kā likums Nr. 81. Atbildētāja

apgalvo it īpaši, ka šie atbalsta pasākumi rada ekonomiskas priekšrocības finansiālās grūtībās nonākušu uzņēmumu īpauma tiesību saņēmējiem, kas atrodas īpašā pārvaldībā, kam ir vismaz 1 000 nodarbinātie un kas līdz 2003. gada 30. aprīlim ir noslēguši kolektīvu līgumu ar Darba ministriju par piekrišanu darbinieku pārņemšanai, kā arī finansiālās grūtībās nonākušiem uzņēmumiem, kas nav īpašā pārvaldībā, kam ir vismaz 1000 nodarbinātie un tiek nodoti

Prasītāja valsts pamato savu prasību sekojoši:

- Minētais atbalsts ir vispārīgs pasākums nodarbinātības veicināšanai un līdz ar to neizkropļo konkurenci un arī nerada šādus draudus; tāpēc tas nav valsts atbalsts EK līguma 87. panta 1. daļas izpratnē.
- Pasākumu ilgums nepieļauj Komisijas doto novērtējumu, jo to noteica nepieciešamība apkarot pārejošu smagu nodarbinātības krīzi un kas atbilstoši samērīguma principam ir stingri ierobežots laika periodā, kas nepieciešams tās apkarošanai.
- Vadlīniju par atbalstu glābšanai un pārstrukturēšanai pārkāpums, jo attiecībā uz Ocean SpA un Brandt Italia pārdošanu, šo vadlīniju 100. punkts skaidri attiecas uz nepazīnotu atbalstu, jo tas nosaka, ka Komisijai ir jāpārbauda jebkura atbalsta glābšanai un pārstrukturēšanai, kas ir sniegts bez Komisijas piekrišanas, saderība ar kopējo tirgu.
- 2002. gada 12. decembra Regulas (EK) Nr. 2204/2002 par EK līguma 87. un 88. panta piemērošanu attiecībā uz valsts atbalstu nodarbinātībai⁽¹⁾ pārkāpums, jo atbildētāja apstrīdēto atbalstu nav atzinusi par saderīgu ar līgumu.

(¹) OV L 337, 13.12.2003., 3. lpp.

Prasība pret Eiropas Kopienas Komisiju, ko Eiropas Vides Birojs un Stichting Natuur en Milieu iesniedza 2004. gada 9. jūnijā

(Lieta T-241/04)

(2004/C 217/54)

(Tiesvedības valoda: angļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 9. jūnijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienas Komisiju, ko cēla Eiropas Vides Birojs, Brisele (Beļģija), un Stichting Natuur en Milieu, Utrehta (Nīderlande), kurus pārstāv advokāti P. van den Biesen un B. Arents.